ANDREI CODRESCU

NOTĂ:

În 1963, cînd îmi publicase „Luceafărul” prima poezie, a venit indicația „de sus” să fiu ales pentru soarta de „poet”, o meserie care trebuia învățată cu ajutorul unei experiențe de două săptămîni pe „șantier”, acompaniat de un poet iscusit în ale limbajului cerut de Partid. Am fost trimis din liceu (cu notă de la secretariatul din Sibiu) la șantierul unei mari hidrocentrale, sub maestrul Ion Gheorghe. Am petrecut zilele privind jos în groapa enormă în care furnici în salopetă dezgropau bucăți enorme de pămînt și piatră cu mașini uriașe. Noaptea lucrau sub felinare, dar eu mă culcam pe niște scînduri de lemn sub o pătură aspră, în timp ce Ion Gheorghe și comisarul trăgeau țuică dintr-o damigeană și făceau glume misterioase (pentru mine) pînă dimineață. Sarcina mea era să scriu o poezie pe zi, ceea ce am făcut într-un carnet acum pierdut. Îmi amintesc de aceste poezii care erau mai mult despre ploaie, nămol și frig, decît despre victoria asigurată a socialismului. Educația mea n-a avut mare succes, dar am scris acum, după 60 de ani, cîteva linii fugare despre acea aventură suprarealistă din anii 60.

VEDERI DIN ANII 50

o poezie-cronică de lut
poezie-noroi bolovănoasă
o hidrocentrală comunistă
o salopetă pe rîu
un corp în papură
un nod de carne într-un bolovan
rîie pe față o cicatrice în beton
țuică în ghișeul paznicului
pătura aspră pe glume grele
gheorghiu pe gazeta de perete
visam tren și pulpe de lapte
fata traversa nămolul harapa albă
zîna mîngîia dedesubtul lunei
în tunel înghețați carabinierii
așteptau să li se strecoare prin oase
tuberculoza mucegaiul pita
eu aveam tren ei erau zidiți pe viață

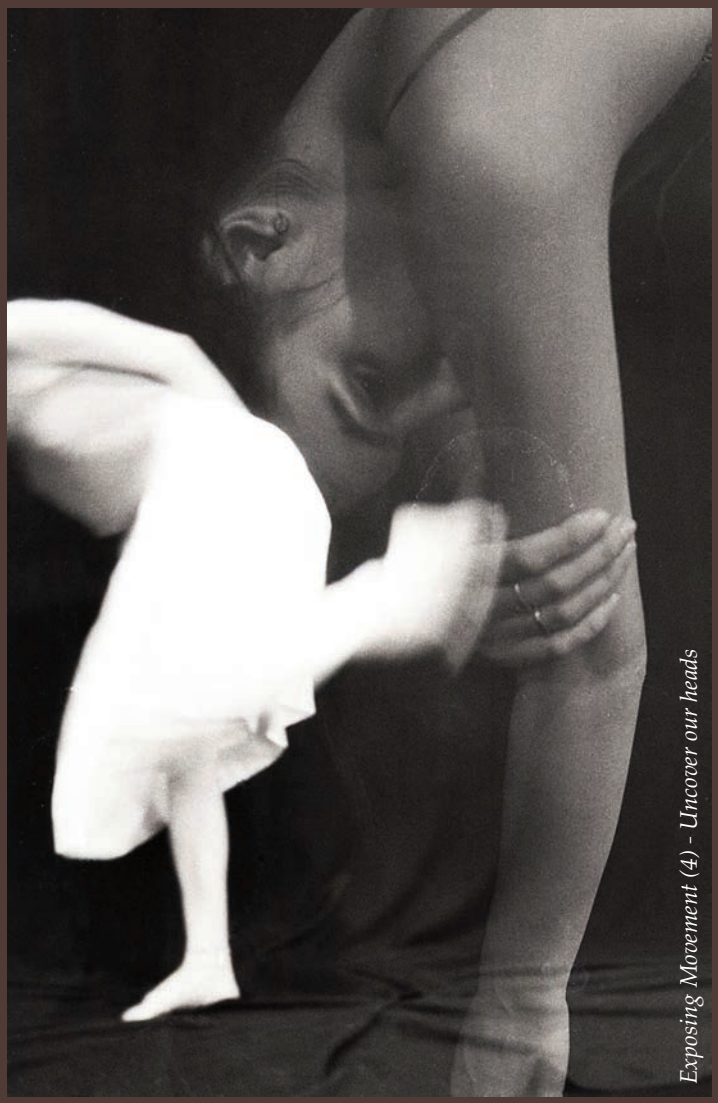

Exposing Movement (4) - Uncover our heads